

Évközi 26. vasárnap

Mt 21,28–32

„Nem megyek..., de később meggondolta és kiment”

Ezt a történetet szívesen alkalmazzuk a zsidók és a pogányok viszonyára. Minden okunk megvan rá, hiszen Jézus korában ellenfelei, a farizeusok és írástudók leginkább azt bírálták, hogy a Mester nem kizárólag a választott nép fiaihoz beszél.

Ebből a szempontból a legzseniálisabb a példázatban az, hogy mindkét fiú ugyanattól az Atyától származik, így nem mondhatják Jézus ellenfelei, hogy a pogányok nem Isten gyermekei.

Máté talán a saját közösségében mást is felfedezett. Jézus tanításának elfogadása néha csak elvben történt meg. Az elméleti egyetértést nem követte tett. Gyanítom, ezt a példázatot azért őrizték meg, hogy a problémát orvosolni tudják. És ezért olyan kellemetlen ezt a konkrét történetet végighallgatni manapság is.

Az antik elképzelés szerint a gondolkodás központja a szív. Ha az ember valamit szívében elfogad, akkor természetesen követi is azt. A modern ember a gondolkodás központjának az agyat tekinti. A belátott igazság ebben az esetben nem jelent követett igazságot is. Szté vált a tudományos és az emberi meggyőződés. Tág tere maradt az ideológiáknak. Sőt az irodalom is népszerűsítette azt az irodalmi hőst, aki másként gondolkodik, mint ahogyan cselekszik. Művészileg ugyanis sokkal izgalmasabb bemutatni egy ellentmondásos egyéniséget, mint ábrázolni egy jó vagy rossz embert. Ráadásul a példabeszéd nyomán vagy csak úgy, magunktól is felfedeztük, az ember soha nem olyan egysíkú, hogy igent és nemet tudna mondani. Inkább a kettő között vívódik. Sőt azt is megkérdőjelezhetjük, hogy egy cselekedet igazán értékes-e, ha ellentmondásos gondolatok kísérik. De azért az mégis vízvázalasztó, hogy az ember tetteiben engedelmeskedik-e Istennek, vagy sem.

Jézus, mikor a végítéletet leírja, soha egyetlen dogmatikus tesztet nem említ, amellyel ítélet előtt megvizsgálná a híveket. Nem kell hit-tan-kérdésekre felelnünk. Hitvallásunkat tettekkel bizonyítjuk. Vajon az utolsó ítéleten elmondhatja-e majd rólunk Jézus, hogy „Éhes voltam és adtatok ennem. Szomjas voltam és adtatok innom (...) Nem volt ruhám és felruháztatok” (Mt 25,35–36)? Jézus vallása

nem elmélet, nem a hittételek vallása, hanem a példaértékű tettek vallása.

Velenyetyinov felismerte, „nehéz élni, ha semmit sem csinálunk, hogy meg szolgáljuk helyünket az életben.”

Érdekes, hogy ezzel a problémával Jakab apostolnak is foglalkozni kellett (Jak 2,14), ezért kérdezte meg közösségétől: „Mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, belőle fakadó tettei azonban nincsenek?” (Jak 2,14). És válaszolt is: „Ha tettek nélkül megmutatod nekem a hitedet, tetteim alapján én is bebizonyítom neked a hitemet” (18b).

A bizonytalankodó fiú imája

Jézusom! Előtted állok, úgy, ahogy vagyok. Te látod a lelkem legféltettebb titkait, legtitkosabb bűneimet. Tudod azt is, mit miért teszek, még ha én nem is tudom megmagyarázni. Miért mondok igent, ha aztán elfelejtkezem ígéretemről? Miért nem mondok mosolyogva igent hívásodra, kérdéseidre? Miért nem természetes, hogy a te utaidon járjak? Miért nem állok azonnal készen, hogy eszközöd legyek?

Jézusom! Előtted állok, ismersz engem. Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te. Átadom neked magam. Amen.